یادداشت

جایگاه آینده روسیه در بازی بزرگ خزر

روزبه بوالهری

مناسبات روسیه و گرجستان طی روزهای اخیر دچار تیرگی شده است. این روند به ویژه پس از انفجار خط لوله گاز روسیه به گرجستان و قطع چند روز گاز سرعت گرفت و حال، با درخواست پارلمان گرجستان برای خروج نیروهای حافظ صلح روسی از منطقه استقلال طلب اوستیای جنوبی و مخالفت مسکو با آن، دو کشور پرونده جدیدی را در مقابل خود قرار داده اند.

در این میان، بررسی مواضع و سیاست های دو طرف، تفلیس و مسکو می تواند چشم انداز روشنی را از اوضاع ارائه دهد.

در مورد گرجستان باید گفت پس از انقلاب مخملین در گرجستان که «میخائیل ساکاشویلی» را به قدرت رساند، وی سعی داشته است تا از طریق ایجاد تنش های سیاسی با روسیه به ۳ هدف دست یابد.

اولین هدف، انحراف افکار عمومی از مشکلات داخلی به ویژه اقتصادی گرجستان است. ضمن آنکه باید گفت ساکاشویلی به جز در مورد «آجاریا»، موفق به بازگرداندن اوستیای جنوبی و آبخازیا به گرجستان نشده است و بیرون ماندن این دو منطقه از کنترل تفلیس به مثابه پاشنه آشیل او به شمار می روند؛ موضوعی که باعث زیر سؤال رفتن توانایی او نزد گرجیان می شود.

دومین هدف، وادار کردن روسیه به تجدیدنظر درحمایت از اوستیای جنوبی و آبخازیا است. در حقیقت، بدون چتر حمایتی مسکو، این دو منطقه امکان ایستادگی در مقابل تفلیس را نداشتند. لذا به راه انداختن دعوا، تبلیغاتی در دستور کار دولت ساکاشویلی قرار گرفته است تا از این طریق، روسیه تحت فشار قرار گیرد و از مواضع کنونی اش عقب بنشیند.

سومین هدف ساکاشویلی، جلب حمایت هرچه بیشتر آمریکا است. در حالی که با پروژه انقلاب های مخملین، راه نفوذ آمریکا در کشورهای پیرامون روسیه هموار شد، اما گرجستان از اینکه به عنوان شریک با متحد منطقه ای واشنگتن شناخته نمی شود، ناراضی است. در همین ارتباط، گفتنی است که گرجستان هنوز به عضویت سازمان پیمان آتلانتیک شمالی (ناتو) درنیامده است. از همین رو، ایجاد جنجال درباره خطر امپریالیسم روسیه با هدف جلب کمک های اقتصادی و نیز حمایت سیاسی ـ نظامی آمریکا انجام می گیرد. این سیاستی حساب شده است، آن هم در شرایطی که تناشکد، خواستار خروج نیروهای آمریکایی از ازبکستان شده و لذا واشنگتن به پایگاه های بیشتری برای تحقق نقشه هایش در مجموعه کشورهای جامعه مستقل مشترک المنافع و خاورمیانه نیازمند است.

اما از طرف دیگر، باید گفت که تاکنون روسیه به هیچ وجه تمایل نداشته است با ایفای نقش انفعالی، عقب بنشیند. در بعد ظاهری، حضور قابل توجه اتباع روسیه در اوستیای جنوبی و آبخازیا و نیز پیوندهای قومی و... میان اوستیای شمالی که در فدراسیون روسیه قرار دارد و اوستیای جنوبی، یک عامل مهم برای توجه دولت «ولادیمیر پوتین» به این مناطق به شمار می رود. در عین حال، «و عامل دیگر را نیز می توان برای مواضع کنونی کرملین برشمرد. یکی از این عوامل، زدودن این شک و شبهه است که روسیه سیاستی انفعالی در «خارج نزدیک» ـ جمهوری های سابق اتحاد شوروی ـ را ادامه می دهد و شاهد زیرپا گذاشته شدن منافع ملی اش است. در هر صورت، مسکو نیاز دارد تا در کنار رونق اقتصادی ناشی از افزایش درآمد نفتی، این موضوع را برای مردم این کشور روشن کند که روسیه به عنوان کشوری که درصدد ایفای نقش جهانی است، در خصوص مسائل منطقه ای پیرامونی اش با قدرت عمل می کند.

عامل دیگر، به کمی توان آن را مهم ترین عامل نامید، نگرانی روسیه از سلسله وقایعی است که اخیراً با عنوان انقلاب های رنگی در کشورهای همسایه اش: گرجستان، اوکراین و قرقیزستان روی داده است. بسیاری از روس ها اعتقاد دارند که این انقلاب ها از سوی آمریکایی ها طراحی و اجرا شده اند و هدف عمده آن نیز قطع نفوذ روسیه در این کشورها و سرانجام، محاصره روسیه توسط کمربند امنیتی ای است که واشنگتن از همان فردای فروپاشی اتحاد شوروی در پی ایجاد آن بوده است.

براساس این ارزیابی، هرگونه عقب نشینی مسکو در مناطق پیرامونی اش می تواند به زیان روسیه عمل کند و حتی در نهایت، موجب دوری آن دسته از کشورهای جامعه مستقل مشترک المنافع به ویژه جمهوری آذربایجان و ارمنستان از این کشور شود. به همین دلیل، می توان گفت که در حال حاضر، اوستیای جنوبی و آبخازیا برای روسیه به مثابه یک عنصر کلیدی جهت حفظ اتوریته اش در قفقاز تبدیل شده است و هرگونه عقب نشینی در آن، پیامدهای جدی ای را برایش به همراه خواهد داشت (در این زمینه حتی می توان به تشویق تجزیه طلبان چچن در جنگ با روسیه اشاره کرد).

در این ارتباط، روسیه با در نظر گرفتن این موضوع که گرجستان حتی برای اعمال حاکمیت بر اوستیای جنوبی و آبخازیا دست به اعمال زور خواهد زد، تاکنون با خروج نیروهای حافظ صلح خود از منطقه مخالفت کرده است، زیرا به خوبی می داند که در صورت تحقق این موضوع، حداقل شاهد حضور نیروهای حافظ صلحی در این منطقه یعنی در نزدیکی مرزهای خود خواهد بود. این موضوع نیز مورد علاقه روس ها نیست، چرا که تجربه یوگسلاوی سابق نشان داده است که روسیه نقش حاشیه ای را در این قبیل موضوعات ایفا خواهد کرد.

در این حال، پرسشی مطرح می شود و آن اینکه روسیه چه راه حلی را در پیش رو خواهد داشت؟ آیا استقلال این دو منطقه از گرجستان را به رسمیت خواهد شناخت و در مقابل هر سیاست شدید تفلیس در قبال اوستیای جنوبی و آبخازیا ایستادگی خواهد کرد؟ و یا اینکه مسکو تا زمان کسب ضمانت های امنیتی از تفلیس در زمینه عدم حمایت از تجزیه طلبان چچن و نیز به رسمیت شناختن حضور روسیه در قفقاز و در عین حال، کسب اطمینان از جانب آمریکا در مورد اخیر، سیاست کنونی اش را ادامه خواهد داد؟

در پاسخ باید گفت هرگونه تصمیمی که به حضور روسیه در قفقاز در سطح کنونی پایان دهد، به منزله پایان رقابت مسکو در بازی بزرگ خزر است که پس از فروپاشی اتحاد شوروی آغاز شد و این چیزی نیست که دولتمردان روس خواهان آن باشند.

تلاش شیراک برای سرنگونی لحود

«امیل لحود» رئیس جمهوری لبنان، «ژاک شیراک» همتای فرانسوی را به دخالت در امور داخلی کشورش با هدف سرنگونی رئیس جمهوری لبنان متهم کرد.

به گزارش ایرنا به نقل از منابع خبری لبنان، یک منبع آگاه نزدیک به رئیس جمهوری لبنان شنبه شب گذشته فاش کرد که «ژاک شیراک» یک گروه کاری را به منظور هماهنگی با گروههای مخالف رئیس جمهوری لبنان موسوم به «۱۴ مارس» تشکیل داده است تا آنها به مشکلات سیاسی و امنیتی داخلی لبنان دامن بزنند و راه را برای سرنگونی رئیس جمهوری لبنان هموار و آماده کنند.

این منبع افزود: شیراک، «برنار ایمیه» سفیر فرانسه در بیروت را مأمور کرده است تا با هماهنگی با گروهها و نیروهای موسوم به «۱۴ مارس» برنامه سریعی را تهیه کند و حداکثر تا نیمه اول اردیبهشت ماه ۱۳۸۵ با تظاهرات و اعتصاب های مردمی و بستن بانک ها و بسیج دانشجویان و اتحادیه ها و محاصره کاخ رئیس جمهوری لبنان، لحود را پیش از پایان ریاستش در ۲۴ نوامبر سال ۲۰۰۷ ناگزیر به کناره گیری کنند.

در همین حال، در اقدامی برای تشدید فشارها بر لحود برای کناره گیری از قدرت، دولت لبنان شنبه شب گذشته تصمیم گرفت همه نشست هایی را که قرار بود به ریاست لحود در قصر «بعبدا» برگزار شود، لغو کند.

به گزارش خبرگزاری فارس به نقل از خبرگزاری آلمان، «آجوب اوجاسیمیان» معاون وزیر اطلاع رسانی لبنان گفت: همه نشست های آینده دولت از این پس به جای قصر بعبدا، در مقر دولت در منطقه «المتحف» در بیروت برگزار خواهد شد.

این تصمیم درحالی اتخاذ شده است که اکثریت مخالف سوریه در پارلمان لبنان، بر کناری لحود را که روابط مستحکمی با دمشق دارد، خواستار شده اند.

حماس اسماعیل هنیه را به عنوان نامزد نخست وزیری فلسطین معرفی کرد

شبکه تلویزیونی «العربیه» دیروز اعلام کرد: جنبش مقاومت اسلامی فلسطین (حماس) به طور رسمی «اسماعیل هنیه» را به عنوان نامزد نخست وزیری فلسطین معرفی کرد.

در پی پیروزی حماس در انتخابات پارلمانی فلسطین و کسب اکثریت کرسی های پارلمان، این جنبش می بایست نامزد نخست وزیری را معرفی می کرد. در همین حال، اعلام شد که «محمود عباس» رئیس دولت خودگردان فلسطین با مقامات بلندپایه جنبش حماس درباره تشکیل دولت جدید مذاکره می کند.

به گزارش خبرگزاری فرانسه از «غزه»، «نبیل ابو ردینه» سخنگوی دفتر ریاست دولت خودگردان گفت: محمود عباس پس از دیدار با «عزیز دویک» رئیس جدید پارلمان فلسطین از مقرش در شهر «رام الله» در کرانه باختری رود اردن عازم نوار غزه می شود. اما به گزارش ایرنا به نقل از خبرگزاری فرانسه، «ایهود اولمرت» کفیل نخست وزیری رژیم صهیونیستی گفت: «اسرائیل، دولت خودگردان فلسطین به ریاست حماس را نخواهد پذیرفت.» اولمرت در آغاز جلسه هفتگی دولت رژیم صهیونیستی، با اشاره به حضور اکثریت نمایندگان حماس در شورای قانونگذاری فلسطین، مدعی شد که دولت خودگردان فلسطین به صورت یک تشکل تروریستی درآمده است و پذیرش آن برای اسرائیل قابل قبول نیست.

در همین ارتباط، مقامات رژیم صهیونیستی قصد دارند علیه دولت آینده حماس که قرار است به زودی تشکیل شود، تحریم هایی اعمال کنند. به گزارش شبکه تلویزیونی «سی.ان.ان»، «رعنان گیسین» مشاور ارشد رژیم اسرائیل اعلام کرد که این رژیم قصد دارد تحریم هایی علیه حماس که به تازگی در انتخابات مجلس قانونگذاری فلسطین به پیروزی رسیده است، به اجرا درآورد.

وی بی آنکه به جزئیات این تحریم ها اشاره ای کند، گفت: اسرائیل به هیچ وجه قصد ندارد مردم فلسطین را تحت فشار و گرسنگی قرار دهد، اما اقداماتی که در نظر دارد به اجرا درآورد صرفاً متوجه دولت حماس خواهد بود.

در گزارش تحلیلی - خبری «ایران» بررسی می شود

عراق جدید در آستانه تشکیل دولت

گروه بین الملل ـ درپی انتخاب نخست وزیر جدید عراق، عراقی ها در انتظار تشکیل رسمی پارلمان جدید در روز سه شنبه (امروز) هستند، پارلمانی که در نظام سیاسی جدید عراق، بیش از قوای مجریه وقضاییه قدرت واختیارات دارد، ولی تنوع قومی ـ سیاسی در درون آن جدی است و همین مسأله و سایر ملاحظات ملی، احتمال تشکیل دولت ائتلافی را برای سالیان متمادی به ضرورت و گزینه اجتناب ناپذیر عراق جدید تبدیل کرده است.

پس از برگزاری انتخابات، اعلام نتایج و معرفی «ابراهیم جعفری» ازسوی ائتلاف عراق یکپارچه، اکنون مراحل ذیل برای استقرار دولت دائمی باقی مانده که ظرف هفته های آتی قرار است انجام شوند.

– مرحله اول: تشکیل جلسه پارلمان جدید. پارلمان جدید قرار است امروز تشکیل شود. پارلمان ابتدا یک هیأت رئیسه سنی انتخاب خواهدکرد.

سپس، رئیس و دو نایب رئیس خود را برمی گزیند. ترکیب هیأت رئیسه تابعی از توافقات داخلی ائتلاف یکپارچه (شیعیان مذهبی) و نیز تابعی از میزان توافق شیعیان با عرب های سنی (جناح جبهه توافق ملی) است. با توجه به کناره گیری «حسین شهرستانی» از رقابت با جعفری و «عادل عبدالمهدی» برای نخست وزیری، احتمال انتخاب وی به نایب رئیسی پارلمان بسیار است. نایب رئیس دیگر حتماً کرد خواهدبود. طبق توافق قرار است رئیس پارلمان عرب سنی باشد، اما اینکه این فرد چه گرایشی خواهدداشت، تابع توافق یا عدم توافق شیعیان مذهبی با جبهه توافق (ائتلاف عمده اعراب سنی و دارای ۴۴ کرسی) است. اگر آنها به توافق برسند، به احتمال بسیار، «طارق الهاشمی» دبیر حزب اسلامی، رئیس پارلمان می شود اگر به توافق نرسند، یک عرب سنی نزدیک به مجلس اعلا و حزب الدعوه از درون فهرست ائتلاف یکپارچه انتخاب خواهدشد.

درمجموع به نظرمی رسد که یک عرب سنی وابسته به مجلس اعلا و حزب الدعوه انتخاب شود و احتمال سپردن اداره پارلمان به جناح جبهه توافق ملی کمتر است.

– مرحله دوم: انتخاب شورای ریاست جمهوری متشکل از رئیس جمهوری و دومعاون وی ازطرف مجلس با رأی دوسوم. باتوجه به قبضه شدن سمت نخست وزیری از طرف شیعیان، به طور طبیعی، سمت ریاست جمهوری به کردها می رسد و «جلال طالبانی» دراین مقام ابقا خواهدشد. دو معاون وی، یکی شیعه خواهدبود که به احتمال بسیار عادل عبدالمهدی است. اینکه معاون دوم وی نیز شیعه باشد یا عرب سنی هنوز معلوم نیست. ولی احتمال انتخاب یک عرب سنی محتمل است.

– مرحله سوم: معرفی رسمی نخست وزیر ازسوی رئیس جمهور برای تشکیل دولت. دراین مرحله، پیش بینی این است که وزارت دفاع به عرب های سنی سپرده شود، وزارت کشور به شیعیان مذهبی و وزارت خارجه به کردها.

وزارت نفت سمت مهم دیگری است که احتمال سپردن آن به «احمدچلبی» وجوددارد. باوجود این، کردها اصرار دارند که علاوی و یا افرادی از جناح وی در دولت حضور داشته باشند. چرا؟

● چرا کردها بر حضور اباد علاوی در دولت اصرار دارند؟

پس از معرفی جعفری به عنوان نامزد شیعیان مذهبی برای نخست وزیری، طالبانی و مسعود بارزانی به عنوان رهبران کردها، بر حضور حتمی ایاد علاوی در دولت تأکید کردند. جناح علاوی از ۲۷۵ کرسی مجلس، ۲۵ کرسی در اختیار دارد و در انتخابات پس از شیعیان مذهبی(۱۲۸ کرسی)، کردها (۵۳ کرسی) و جبهه توافق ملی اعراب سنی (۴۴ کرسی) در جایگاه چهارم قرار گرفت. علت اصرار کردها بر حضور جناح علاوی در دولت، جلوگیری از پررنگ تر شدن نقش شیعیان مذهبی و غیرسکولار در اداره حکومت است. گزینه مطلوب طالبانی و بارزانی برای ائتلاف با شیعیان، جناح علاوی بوده اما نتیجه انتخابات و عدم پیروزی علاوی، آنها را ناگزیر به همکاری با جناح حکیم و جعفری کرده است. دلیل گرایش کردها به علاوی، سکولار بودن وی است. زیرا بارزانی و طالبانی از سکولار بودن حکومت عراق حمایت می کنند. اصرار بارزانی و طالبانی برای حضور جناح علاوی در حکومت، درواقع، به میدان آوردن وی برای مهار قدرت جناح حکیم و جعفری است. پیش بینی نمی شود که شیعیان مذهبی در حد معاون رئیس جمهوریا معاون نخست وزیر، پیشنهاد همکاری به علاوی بدهند. به همین دلیل، احتمال حضور شخص علاوی در دولت کاهش یافته و بعید است که وی سمت وزارت را بپذیرد.

تنها وزارتخانه های مهمی که به عنوان سهم شیعیان ممکن است به جناح علاوی پیشنهاد شود، وزارتخانه های دارایی و یا نفت است که اگر این وزارتخانه ها به جناح علاوی پیشنهاد شود، گزینه احتمالی آنها برای حضور در دولت «حافظ مهدی» شیعه سکولار و لیبرال و وزیر برنامه ریزی دولت پیشین علاوی است که با عدنان پاچه چی در حزب «تجمع دموکرات های مستقل» همکاری می کند.

● رمز نارضایتی کردها از جعفری

گزینه مطلوب کردها برای نخست وزیری، عادل عبدالمهدی معاون کنونی رئیس جمهوری عراق بود. این امر، دو دلیل داشت: نخست آنکه، کردها از عملکرد ابراهیم جعفری در مورد تعمیر تکلیف وضعیت شهر «کرکوک» به شدت ناراضی هستند. کردها معتقدند که به تأخیر افتادن همه پرسی تعیین وضعیت شهر کرکوک و عدم اجرای ماده ۵۸ قانون اساسی موقت عراق، ناشی از کارشکنی های ابراهیم جعفری بوده است. زیرا او از اختصاص بودجه لازم برای بازگرداندن کردهای کوچانده شده به کرکوک و پرداخت غرامت به عرب های مهاجر برای خروج از کرکوک قصور و کوتاهی نموده و کمیته ای که مأمور اجرای این موضوع بوده، بسیار کند عمل کرده است.

دوم آنکه، کردها معتقدند که جعفری در اداره امور دولت به شکل رأی گیری و بدون لحاظ کردن نظرات وزیران کرد عمل کرده است و به دلیل برتری عددی و کمی شیعیان در دولت، این شیوه باعث عدم اعمال نظرات کردها در اداره امور ملی و کشور شده است. بخش دیگری از این نارضایتی به اعتراضات جلال طالبانی رئیس جمهوری کرد تبار عراق به خودمحوری های جعفری به عنوان نخست وزیر عراق و عدم هماهنگی وی با رئیس جمهور برمی گردد.

سوم آنکه، کردها به طور سنتی همکاری بهتری با مجلس اعلای انقلاب اسلامی و حکیم و عادل عبدالمهدی داشته اند و آنها همکاری با مجلس اعلا را بر همکاری با حزب الدعوه ترجیح می دهند. در این حال، صرفنظر از بازیگران داخلی و جناح ها و ائتلاف ها به یکدیگر، بازیگران خارجی نیز هر یک از زاویه منافع ملی خود، دولت جدید عراق را می نگرند.

● دولت و پارلمان جدید عراق و نحوه نگرش آنها به روابط با ایران و سایر همسایگان

نتایج انتخابات و معرفی جعفری برای نخست وزیری، مطلوب ترکیه و کشورهای عربی و حتی آمریکا و انگلیس نیست. مطلوب کشورهای عربی، به قدرت رسیدن یک عرب سنی و برتری اعراب سنی در پارلمان، دولت و حکومت جدید بود که به دلیل در اقلیت بودن جمعیت ورای اعراب سنی، ممکن نشده است.

مطلوب ترکیه نیز به قدرت رسیدن عرب های سنی و یا یک شیعه سکولار بوده است نه شیعیان مذهبی نزدیک به ایران.

مطلوب آمریکا و انگلیس نیز با فرض پذیرش برتری جمعیت شیعیان، پیروزی یک شیعه سکولار و تشکیل دولت ائتلافی بامشارکت کردهاوعرب های سنی بوده است.

اما نتایج انتخابات بر خلاف میل کشورهای فوق بوده است. شیعیان مذهبی اکنون در پارلمان و دولت برتری دارند و اعراب سنی در اقلیت هستند.

با وجود آنکه عادل عبدالمهدی ازمجلس اعلا، گزینه نزدیکتری به ایران فرض می شده تا ابراهیم جعفری از حزب الدعوه ولی، حزب الدعوه به ایران نسبت به سایر همسایگان عراق بیشتر نزدیک است. جعفری در دوران حکومت خود برخلاف علاوی به سمت گسترش روابط با ایران حرکت کرد و ایران بالاترین سطح روابط را با عراق در بین کشورهای منطقه داشت.

اکنون نیز به طور طبیعی دولت و پارلمان جدید عراق، از زمینه بیشتری برای همکاری با ایران نسبت به سایر همسایگان خود و کشورهای منطقه برخوردار است. یکی از دلایل این امر، دوستی و روابط نزدیک ایران با ۴ حزب اصلی تشکیل دهنده حکومت جدید عراق است (مجلس اعلا - حزب الدعوه - حزب دموکرات بارزانی و اتحادیه میهنی طالبانی). ایران همچنین با اکثریت سران وکادرهای ارشد حکومت جدید عراق رابطه دوستی دارد و اکثر آنها سالها در ایران اقامت داشته اند(جعفری - حکیم - عادل - عبدالمهدی - چلبی - بارزانی - طالبانی).

مهمتر آنکه، کشورهای عربی و ترکیه به «تضعیف نقش اعراب سنی و تقویت نقش شیعیان» و «تضعیف هویت عربی عراق به نفع هویت کردی آن» اعتراض دارند، در حالی که موضع ایران نسبت به این تحول متفاوت است. ایران از تقویت نقش شیعیان خرسند است و به دلیل روابط دوستانه سنتی با بارزانی و طالبانی، نسبت به کشورهای عربی و ترکیه، چالش کمتری با کردهای عراق دارد.

● جهت گیری های عمومی آمریکا در عراق جدید طی ۴ سال آینده

با توجه به تشکیل دولت و پارلمان دائمی برای چهار سال آینده و عدم رضایت آمریکا از ترکیب دولتمردان جدید عراق، رئوس برنامه های آمریکا نیز برای ۴ سال آینده به شرح ذیل قابل پیش بینی است:

۱- حرکت از سمت حضور نظامی گسترده و ملموس به سمت کاهش حضور نظامیان از نظر تعداد و استقرار نظام مستشاری در تمامی عرصه های سیاسی، نظامی، امنیتی، اقتصادی و فرهنگی، اجتماعی. پیش بینی می شود آمریکا با کاهش تدریجی نیروهای خود، به حضور نظامی مستقیم و «پایگاهی به خیابانی» در سطح محدودتری ادامه دهد و تلاش خود را بر حضور غیرمستقیم متمرکز کند.

۲- تلاش برای شکل دادن به ساختارهای جدید نیروهای مسلح و سرویس های اطلاعاتی و امنیتی عراق براساس ملاحظات جهانی و منطقه ای آمریکا و کوشش در جهت اعمال نظرات بیشتر بر این ساختارها و جلوگیری از دخالت دولت و حکومت جدید عراق در سازماندهی ارتش و سرویس های اطلاعاتی و امنیتی تا حد ممکن.

۳- تلاش در جهت جلوگیری از حذف یا حاشیه نشین شدن جریان شیعیان سکولار در عراق و سازماندهی و احیای آنها برای پیروزی در انتخابات آتی به عنوان گزینه مطلوب آمریکا در بین شیعیان.

۴- ترغیب اعراب سنی میانه رو و همسو با آمریکا برای مشارکت بیشتر در حکومت با هدف مهار حملات به آمریکایی ها و نیز مهار شیعیان مذهبی در درون حکومت.

۵- تلاش برای وارد ساختن عراق جدید به ساختارهای سیاسی - دیپلماتیک و امنیتی منطقه ای و بین المللی همسو با سیاست های کلی آمریکا در جهان و منطقه.

● مخالفت «مقتدی صدر» با قانون اساسی عراق

مقتدی صدر مخالفت خود را با قانون اساسی این کشور که مورد حمایت احزاب بزرگ شیعه در پارلمان است اعلام کرد و بدین ترتیب نگرانیهایی را درباره بروز بحران برسر یکی از حساس ترین مسائل این کشور به وجود آورد.

به گزارش خبرگزاری رویترز از بغداد، وی در گفت وگو با شبکه تلویزیونی «الجزیره» اعلام کرد: با این قانون اساسی که خواستار فرقه گرایی است، مخالف است. وی گفت: در این قانون اساسی، هیچ نکته خوبی وجود ندارد.

مقتدی صدر همچنین با قدرآیسم که در قانون اساسی ذکر شده است، مخالفت کرد. مقتدی صدر گفت: اگر یک دولت دموکراتیک در عراق وجود داشته باشد هیچکس نباید حق داشته باشد، خواستار فدرالیسم در هیچ نقطه ای از عراق، چه در جنوب، چه در شمال و چه در مرکز یا هر نقطه دیگری از این کشور شود.

از سویی، ائتلاف عراق یکپارچه که مشارکت فهرست العراقیه وابسته به ایاد علاوی در دولت جدید مخالفت کرد.

«تیتر یک» در رسانه های جهان

- **واشنگتن تایمز (آمریکا)**: حماس کنترل پارلمان فلسطین رادر دست گرفت
- **لس آنجلس تایمز** : ۱۵ نفر در نارامی های کاریکاتورها در نیجریه کشته شدند
- **نیویورک تایمز** : وزیر ایتالیایی استعفا داد
- **واشنگتن پست** : استعفای وزیر ایتالیایی
- **تایمز(انگلیس)**: صدام با مجازات اعدام ملی ماههای آینده روبرو می شود
- **گاردین**: زندگی ۳۷ میلیون آمریکایی در فقر و تنگدستی
- **تایمز**: محکومیت جنگ عراق از سوی اتئلافی از کلیساهای آمریکا
- **دیلی تلگراف** : حمایت مسلمانان انگلیس از برقراری قوانین اسلامی
- **عکاظ (عربستان)**: دو هواپیمای آمریکایی در خلیج عدن سقوط کردند
- **الریاض** : حماس دعوت ابومازن برای توافق با اسرائیل را رد کرد
- **الجزیره** : پادشاه عربستان برخود تمدنها را محکوم کرد
- **الوطن**: وزیر ایتالیایی ضد اسلام استعفا داد
- **«نیوز» (پاکستان)** : مشرف به چین رفت
- **داون** : تظاهرات در اسلام آباد ممنوع شد
- **الصباح (عراق)** : جلال طالبانی از تصدی مناصب مهم توسط زنان حمایت کرد
- **المشرق** : مقتدی صدر: با آمریکا رابطه نخواهیم داشت
- **الرای العام (کویت)** : در تظاهرات پاکستانی ها ،چهار نفر زخمی شدند
- **السیاسه**: واشنگتن پلیس عراق دفاع از حقوق بشر را رعایت کند

فقر مطلق ۳۷ میلیون نفر در آمریکا

۳۷ میلیون نفر از مردم آمریکا در شرایط فقرمطلق زندگی می کنند.

به گزارش واحد مرکزی خبر، هفته نامه «آبزرور» چاپ «لندن» دیروز با انتشار گزارشی نوشت: ۱۲/۷ درصد از کل جمعیت آمریکا زیر خط فقر زندگی می کنند. از زمان روی کار آمدن «جورج بوش»، ۴/۵ میلیون نفر به تعداد فقرای آمریکا افزوده شده است.

به نوشته این نشریه، اوضاع اقتصادی در آمریکا چنان رو به وخامت رفته است که بیشتر افرادی که در زیر خط فقر زندگی می کنند، نه فقط بیکار نیستند، بلکه تعدادی از آنها ۲ شغل دارند، اما باز هم از عهده تأمین هزینه های زندگی بر نمی آیند.

خانم «فردا لی» ۳۲ ساله مجبور است برای تأمین هزینه زندگی خود و ۳ فرزندش در ۲ مکان کار کند. وی می گوید: مثلاً آمریکا سرزمین آزادی است، اما این چه آزادی است. ما فقط آزادیم که پول پرداخت کنیم. امروز، بسیاری از زوج های آمریکایی مجبورند برای فرار از فقری که به پشت در خانه هایشان رسیده است، شبانه روز کار کنند.

فقر مالی هنگامی که با مشکلات پزشکی و بهداشتی همراه شود، دیگر فاجعه بار می شود. امروز، ۴۵/۸ میلیون آمریکایی فاقد بیمه درمانی هستند که اگر بیمار شوند، هیچ امیدی به درمان ندارند.

آیزرور نوشت: در هیچ کشوری همچون آمریکا، فاصله طبقاتی وجود ندارد. در حالی که ۳۷ میلیون آمریکایی در فقر مطلق زندگی می کنند، ۲۶۹ آمریکایی میلیاردر هستند که بالاترین تعداد ثروتمندان در جهان محسوب می شود.

برلوسکونی برای پیروزی آواز می خواند

نخست وزیر راستگرای ایتالیا برای جلب آرای مردم در انتخابات پارلمانی این کشور در اینکاری تازه، به خواندن آواز روی آورده است.

به گزارش واحدمرکزی خبر به نقل از شبکه پنجم تلویزیون فرانسه، «سیلویو برلوسکونی» که برای پیروزی در این انتخابات هر تلاشی را به عمل می آورد، این آواز را در وصف ناکامی های ماجراهای عاطفی خودساخته و آن را به بازار عرضه کرده است.

نخست وزیر ایتالیا در سال ۲۰۰۳ نیز آلبومی از ۱۴ ترانه خود را به بازار عرضه کرده بود.

عذر خواهی روزنامه دانمارکی از مسلمانان

روزنامه «الشرق الاوسط»، چاپ عربستان سعودی دیروز متن کامل عذر خواهی روزنامه دانمارکی «جیلاندس پوستن» را منتشر کرد.
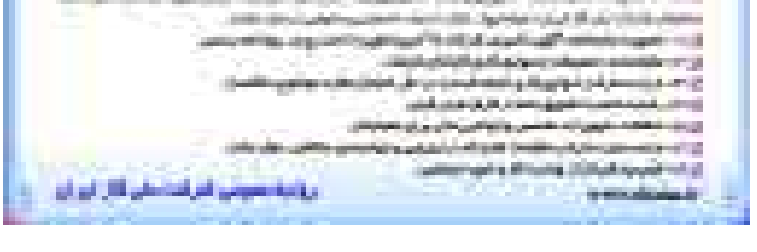
به گزارش ایرنا این روزنامه دانمارکی، نخستین بار، با چاپ تصاویر موهن به ساحت پیامبر اسلام(ص) موجب برانگیختن خشم مسلمانان در سراسر جهان شد. به گزارش خبرگزاری فرانسه از «دبی»، در این بیانیه که باعنوان «عذرخواهی» و حروف درشت خطاب به شهروندان مسلمان در روزنامه «الشرق الاوسط» چاپ شده، آمده است: «این تصاویر ظاهراً میلیون ها مسلمان در سراسر جهان را آزرده کرده است. بنابراین ما عذرخواهی و تأسف عمیق خود را به خاطر آنچه که قصد این روزنامه نبوده است، ابراز می داریم.»